

[Statsministeren]

nellesområdet, og regeringen ønsker at styrke uddannelsessystemet yderligere ud over den ekstra voksen- og efteruddannelsesindsats, vi allerede har sat i gang. Især må de videregående uddannelser ikke falde i kvalitet i sammenligning med forholdene i beslægtede lande, og derfor har regeringen fremlagt en udbygningsplan, som skal sikre, at der optages flere på de videregående uddannelser allerede fra og med i år.

Regeringen vil fortsætte sin kurs for et mere menneskeligt samfund. Danskernes tilværelse er under forandring. Vi skal værne om miljøet, og det helt grundlæggende er, at ledige hænder er hele samfundets problem og ikke kun den enkeltes problem. Arbejdsløsheden kommer ned i år, og beskæftigelsen stiger. Jeg tror, alle og enhver ved, at arbejdsløsheden og dens udryddelse i en ny, spændende forstand med aktivitet til alle forudsætter en vedholdende, fast kurs med fastholdelse af de reformer, jeg har nævnt, og derfor er det også afgørende, at den kurs, vi har lagt på dette område, bliver holdt.

Ser vi ud over vore egne grænser, må vi naturligvis også støtte de nye demokratier i Østeuropa i deres arbejde for at skabe et værdigt liv for deres borgere og sikre den beskæftigelse, som den frie verden så længe har stillet dem i udsigt. Vi ved af bitter erfaring fra mange gange tidligere i historien, at hvis demokratiet skal fungere i et stabilt, nyt internationalt mønster, forudsætter det, at den almindelige borger har brød på bordet, og netop denne opgave bliver nok den allervæsentligste i det europæiske samarbejde i de år, der ligger foran os.

Det er blevet stadig sværere at skille inden- og udenrigspolitik ad, og det er allerede blevet bekræftet af det, jeg har sagt hidtil. Bæredygtig vækst og beskæftigelse i blot et enkelt land gennem mange år er selvsagt umuligt. Alene kan vi naturligvis ikke trække Europa og verden, men vi kan være med til at trække Europa og verden i den rigtige retning, og det kan nytte. Vores udenrigsøkonomiske og udenrigspolitiske linje må bygge på et nært samarbejde inden for EU og med de øvrige betydende områder som USA og Japan, og dette samarbejde er baseret på mange fælles udgangspunkter og interesser, når det gælder økonomi, udenrigs- og sikkerhedspolitik og fælles grundlæggende værdier.

I Danmark har vi grund til at glæde os over, at det lykkedes at gennemføre udvidelsesforhandlingerne med Norge, Sverige, Finland og Østrig med et positivt resultat. Nu må vi afvente befolkningernes afgørelse, og vi håber, at de nordiske lande kan finde sammen inden for EU. Vi har ventet på det, vi har arbejdet for det fra dansk side gennem 21 år, og det er et nyt, anderledes, spændende EU, vi kan se for os med de nordiske lande og Østrig som medlemmer. Men det rækker også ud over de aktuelle udvidelser, for udfaldet af folkeafstemningerne i de fire EFTA-lande vil i høj grad påvirke den videre proces, hvor målet er en udvidelse med de central- og østeuropæiske lande og de baltiske lande. Vi vil fortsætte vores ihærdige arbejde for, at det skal lykkes.

Jeg oplever af og til under den europæiske debat – også op til Europa-Parlamentsvalget den 9. juni – at vi af og til er tilbøjelige til at tage freden i Europa som en selvfølge; men lad mig minde om, at skuddet i Sarajevo i 1914 udløste en verdenskrig. Siden kom der flere skud, og vi oplever nye skud i 1994 i Sarajevo. Der kommer ingen udvidet krig, men der sker en tragedie i det tidligere Jugoslavien, som vi alle er optaget og påvirket af, og vi prøver at gøre vores til, at den skal slutte. Men der kommer ikke nogen ny krig i Europa mellem de gamle stridende kræfter. Det kan vi først og fremmest takke det europæiske samarbejde for, og deri ligger også en historisk forpligtelse til – også ud fra de erfaringer, vi har – at det europæiske samarbejde netop nu påtager sig det næste store spring, nemlig at give nye muligheder for landene i Øst- og Centraleuropa.

Men gør det overhovedet nogen forskel, at lille Danmark er udfarende i forhold til den store verden? Svaret er ja, og jeg har selv haft lejlighed til at konstatere det. Mit besøg i Israel før jul og mit besøg i Sydafrika i denne måned var to overbevisende demonstrationer af, at det gør en forskel, at man tør, og vi har turdet begge steder. I Mellemøsten har vi nu danskere på en helt central international overvågningsmission i Hebron. Her har vi været villige til i bogstaveligste forstand at vove pelsen, og det samme tør roligt siges om vores indsats i det tidligere Jugoslavien. Jeg kunne fortsætte: I EU er vi konsekvent gået i spidsen, når det gælder udbygningen af forbindelserne med Central- og Østeuropa og ikke mindst de balti-